

РЕШЕНИЕ

№ 898

гр. Шумен, 05.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, IX-И СЪСТАВ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър П. Димитров

при участието на секретаря Татяна Б. Т.а
като разгледа докладваното от Димитър П. Димитров Гражданско дело № 20213630102558 по описа за 2021 година

Производството е образувано по иск, с правно основание чл. 59 ЗЗД, от М. Х. Н. от гр. Шумен, против В. В. А. от гр. Шумен, за осъждане на ответника да плати на ищцата обезщетение за лишаване от ползване на част от поземлен имот в гр. Шумен в размер на 100 лв., ведно с искане за законна лихва върху сумата, от датата на предявяване на иска до окончателно плащане, първоначално, обективно съединен с иск по чл. 45 ЗЗД за присъждане на обезщетение в размер изменен от 600 на 2000 лв. за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в преживените от ищцата душевни страдания, вследствие неправомерно поведение на ответника, както и приет за съвместно разглеждане насрещен осъдителен иск, с правно основание чл. 45 ЗЗД и цена 2 000 лева - обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в преживените от ищеца по насрещния иск емоционален стрес, притеснения и унижения породени от действията на ответницата по насрещния иск, ведно с искане за присъждане на законната лихва, от датата на предявяване до окончателното плащане.

Ищцата обосновава исковата си претенция твърдейки, че заедно с братовчед си С. К. Й., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ***, са съсобственици на поземлен имот, с идентификатор 83510.675.78 по КК и КР на гр. Шумен, на адрес: ***, 14А /идентичен с ПИ 4712 от кв. 257-А по плана на гр. Шумен/, като притежавала 1/2 /една втора/ идеална част. Освен това

била и едноличен собственик на самостоятелен обект в сграда с идентификатор 83510.675.78.1.2, както и на сграда с идентификатор 83510.675.78.4, разположени в същия поземлен имот. Другият съсобственик на посочения поземлен имот - С. К. Й., бил собственик на самостоятелен обект в сграда с идентификатор 83510.675.78.2.2. Със съдебна спогодба от 30.01.1965 г. по ГД № 43/1965 г. на Коларовградския народен съд, сключена между баща й Х. Н. Т. и брат му Т. Н. Т., като съсобственици, било разпределено ползването на дворното място, като на баща й било предоставена за ползване източната част. Ответникът се легитимирал като собственик на паянтова сграда с идентификатори 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5, разположена в дъното на дворното място, в частта разпределена за ползване от нея, като правоприемник на баща й Х. Н. Т., въз основа на НА № *** г., по описа на Нотариус С. С., вписан с акт № *** г., вх. рег. № *** г. на Службата по вписванията в гр. Шумен. На 08.09.2020 г. установила, че пътната врата откъм улица ***, през която влизала в реалната част от посочения поземлен имот, е заключена - при опит да отвори с притежаван от нея ключ, се оказало, че патронът е сменен. Предположила, че това е направено от ответника, тъй като само той влизал в дворното място през тази врата, за да стигне до паянтовата сграда, с идентификатори 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5. Същия ден подала Уведомление, вх. № УРИ 172900-12743/08.09.2020 г., по описа на РУ-МВР, гр. Шумен, за ограничаване на достъпа й до разпределената й за ползване част от поземления имот, тъй като нямала друг начин за влизане. На 25.09.2020 г. срещу разписка получила ключ, който отключвал и заключвал дворната врата, което било отразено с Констативен протокол от 25.09.2020 г., заведен с акт № 129, том И, рег. № 10280/2020 г. на Б. Б. - помощник нотариус при нотариус М. А.. Въпреки писменото искане от полицията отказали информация кога ответникът предал ключа, както и препис от протокола за предаване. Намира, че за периода от 08.09.2020 г. до 25.09.2020 г. ответникът я е лишил без основание от ползването на разпределената й част от двора, с което и били нанесени морални вреди, изразяващи се в претърпени от нея унижения и душевни страдания. Твърди още, че през лятото на 2020 г. ответникът навлязъл неправомерно в разпределената й част, извън пешеходната алея, водеща от улицата до входа на паянтовата сграда, като разкачил вътрешните преградни мрежи, с които обособила ползваните от нея части от ПИ и изхвърлял

боклуци в тях, останали от ремонта на сградата на ответника. От действията на ответника се чувствала безсилна срещу пълното незачитане на собствеността и на личността ѝ, за което подава Жалба в полицията за разграждане на поставени от нея мрежи, ограничаващи площта за обработка и засаждане с трайни и нетрайни насаждения на разпределените ѝ за ползване части от дворното място, както и за изхвърляне на строителни материали и боклуци в тази част. Била притеснена, че неприятните емоции, които изживяла се отразяват негативно на здравословното ѝ състояние. Имала сърдечно-съдово заболяване, за което била направена операция на 04.09.1978 г., след което била освидетелствана от ТЕЛК като нетрудоспособна, като с последното решение на ТЕЛК от 2019 г. била определена 80% трайно намалена работоспособност и като противопоказания било посочено тежък физически труд и нервнопсихично напрежение. Заради поведението на ответника била принудена да се обърне към полицията и нотариуса, което допълнително увеличило притесненията и неприятните преживявания. Моли съдът да постанови решение, с което да осъди ответникът да ѝ плати сумата от 100 лева - обезщетение за лишаване от ползата, ползвайки без основание, в периода от 08.09.2020 г. до 25.09.2020 г., източната незастроена част от ПИ с идентификатор 83510.675.78 по КК и КР на гр. Шумен, с приблизителна площ от около 80 кв. м., намираща се на изток от линията 1-2 на скицата-приложение № 1 към исковата молба, ведно със законната лихва върху сумата от датата на предявяване до окончателното плащане, както и да бъде осъден да ѝ плати сумата от 2000 лева - обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в преживените от нея душевни страдания, вследствие неправомерно поведение във връзка с подмяната в началото на м. 09.2020 г. на патрона /ключа/ на дворната врата на адрес: гр. Шумен, ул. ***, неправомерното навлизане на ответника през лятото на 2020 г. в разпределената и за ползване източна реална част от ПИ с идентификатор 83510.675.78 по КК и КР на гр. Шумен, премахване /разкачване/ на вътрешни огради в тази част и изхвърляне на боклуци в нея. Претендира разноски.

Ответникът, чрез процесуален представител, подава в срока по чл. 131 ГПК, както отговор на исковата молба, така и насрещен иск. Намира исковата молба за допустима, но неоснователна. Твърди, че през месец септември 2020 г., установил, че патрона на входната врата е повреден и се наложило да го смени. Тогава не предположил, че може да създаде пречки на собствениците

на другите сгради в поземления имот, тъй като този вход водел само до неговите сгради. Намира, че не е извършвал незаконосъобразни действия в поземления имот, с които да нарушава правата на другите собственици. Всички действия, които извършил, включително и подмяната на повредения патрон на входната врата били с оглед правата му по чл. 63 ЗС и чл. 64 ЗС и били свързани с необходимостта да си осигури достъп до собствените постройки за ремонтни дейности. Твърди, че многократно се опитвал да разговаря с ищцата, но тя не отговаряла на обажданията му и не желала да разговаря с него, поради което се наложило да ѝ бъде предаден ключ за входната врата чрез служител на полицията, въпреки че още когато придобил собствеността, поставил табела с името и телефонния си номер, за да могат съседите му, при необходимост, да му се обаждат. Счита, че по никакъв начин не е нарушил правото на ищцата да ползва части от собствения си поземлен имот, като намира, че тя му пречела да упражнява правото си на собственост върху сградите. Твърди, че не е налице негово виновно и противоправно поведение, довело до вредоносен резултат за ищцата. Моли исковете да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Насрещният иск обосновава с твърдението, че след като станал собственик на сградите разположени в поземления имот, на който ищцата е съсобственик, многократно се налагало да дава обяснения в полицията по жалби подадени от нейна страна във връзка с извършвани от него ремонтни дейности. По този повод подал Заявление рег. № УТ - 40 - 340/10.12.2020 г. до Община – Шумен, с искане да получи Разрешение за строеж. В отговор, бил уведомен писмено от Главния архитект, че съгласно чл. 151, ал. 1, т. 1 ЗУТ Разрешение за строеж не се изисква за текущ ремонт на сгради, постройки, съоръжения и инсталации. Освен жалбите, които подавала в полицията, ищцата подала и Заявление вх. № УТ - 16 - 086/19.06.2020 г. до Община – Шумен, за издаване на скица - виза за проучване и проектиране за строеж на навес - барбекю в ПИ, който да се построи на мястото на сградата собственост на ответника. В отговор на осн. чл. 140, вр. чл. 41, ал. 2 ЗУТ, получила отказ от Главния архитект, потвърден с Решение от 05.03.2021 г., по АД № 318/2020 г., по описа на Административен съд – Шумен. Моли съдът да осъди ответницата да му плати общо 2 000 лева – обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в непрекъснат емоционален стрес, притеснения и унижения породени от действията на ищцата по

първоначалния иск, чрез подаване на неоснователни жалби до Полиция, Община и съд, което се отразило на здравето му, лишило от спокойствие не само него, но и семейството му, ведно със законната лихва до окончателното изплащане. Претендира разноси.

В срока по чл. 131 ГПК ответницата по насрещния иск го оспорва изцяло като неоснователен и моли да бъде отхвърлен.

В хода на проведените по делото съдебни заседания ищцата поддържа предявените искове и отговора по насрещния иск, а ответникът - насрещната искова молба и отговора по първоначалните искове.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Ищцата, заедно с братовчед си С. К. Й., е съсобственик на ПИ, с площ 406 кв. м. и идентификатор 83510.675.78 по КК и КР на гр. Шумен, одобрени със Заповед № РД-18-52 от 25.11.2005 г. на Изпълнителния директор на АГКК, на адрес: гр. Шумен, ***, 14А /идентичен с парцел Х-4712 от кв. 257 по плана на гр. Шумен, който е идентичен с ПИ 4712 от кв. 257-А по плана на гр. Шумен/, като всеки притежава по 1/2 /една втора/ идеална част, което се установява от приети по делото писмени доказателства, както следва: 1/НА № *** г. на нотариус Е. Б. за продажба /л. 386/; НА № *** г. на Коларовградски районен съд /л. 9/, за продажба на недвижим имот; 2/НА № *** г. на нотариус при Шуменския районен съд /л. 7 и л. 111/ удостоверяващ правото на собственост върху недвижим имот; 3/НА № *** г. на нотариус В. В., № *** г. на Службата по вписванията в гр. Шумен /л. 8 и л. 113/ за поправка на НА № *** г. за право на собственост върху недвижим имот; 4/НА № *** г., по описа на Нотариус К. М., вписан с акт № *** г., вх. рег. № *** г., по описа на Службата по вписванията в гр. Шумен /л. 11, л. 108, л. 179/, за продажба на недвижим имот; 5/Удостоверение изх. № 136 от 13.01.2020 г., по описа на Община Шумен, /л. 10/ за наследници на Х. Н. Т.; 6/Скица № 15-826026 от 10.09.2019 г., издадена от СГКК-гр. Шумен /л. 17/ на поземлен имот с идентификатор 83510.675.78 по КК и КР на гр. Шумен.

С Протокол от 30.01.1965 г., по ГД № 43/1965 г., по описа на Коларовградския народен съд /л. 15/, е одобрена съдебна спогодба, между бащата на ищцата - Х. Н. Т. и брат му - Т. Н. Т., като съсобственици, с която е

разпределено ползването на дворно място: парцел X-4712 от кв. 257 по плана на гр. Шумен, като на бащата на ищцата е предоставена за ползване източната част, при граници: източната парцелна граница, улица „П.“, от запад - линията, съединяваща североизточния ъгъл на новата сграда със старата паянтова сграда в точката, която е на 1,25 м. от югозападния ъгъл на паянтовата сграда по посока от запад на изток. За онагледяване на разпределението от ищцата е представена и приета по делото Скица-виза № 3023/19.10.1995 г. /л. 16/, издадена от Главния архитект на Община Шумен, за проектиране надстрояване на гараж, като се твърди обстоятелство, неоспорено от ответника, че разделителната граница на правото на ползване била нанесена графично с черна линия с поставен върху нея знак за общност 2 и е разположена между североизточния ъгъл на двуетажната масивна жилищна сграда /сега сграда с идентификатор 83510.675.78.1/ и южната част на паянтовата сграда /сега сградата, нанесена с идентификатори 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5/.

Съгласно НА № *** г. на нотариус С. С., вписан с акт № *** г., вх.рег. № *** г. на Службата по вписванията в гр. Шумен /л. 13, л. 39, л. 346, л. 348, л. 349, л. 360, л. 363, л. 366, л. 368, л. 370, л. 373, л. 376/ Л. Е. С. продава на В. В. А. следните недвижими имоти: жилищна сграда с идентификатори 83510.675.78.3, с площ от 65 кв. м. на един етаж частично на изба с площ от 25 кв. м. на адрес: гр. Шумен, ***Б; пристройка – антре с идентификатор 83510.675.78.5, с площ 8 кв. м. на един етаж, както и клозет под площадката на стълбището от ул. П. за двора, построени в ПИ, с идентификатор 83510.675.78 и площ 406 кв. м. – по скица от СГКК, трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване – ниско застрояване, при съседни за ПИ: 83510.675.373, 83510.675.68, 83510.675.69, 83510.675.77.

При издаването на този НА, нотариусът е отбелязал, че „за наличието на изискванията по чл. 586 ГПК и изпълнение на особените изисквания за закона, се уверих от следните документи: НА за собственост № *** г. на Нотариус № 222,; НА за поправка № 71, том III, дело № *** г. на Нотариус № 222,; Решение № *** г., на ШРС, вписано в Службата по вписванията под акт *** г., „

С Писмо, изх. № УТ-16-086/01.07.2020 г., по описа на Община Шумен /л. 43/, по Заявление вх. № УТ-16-086.19.06.2020 г. Главният архитект на

Община Шумен отказва да издаде в полза на М. Х. Н., скица-виза за проучване и проектиране за строеж на навес - барбекю в ПИ 4712, попадащ в УПИ 1 „Комплексно жилишно строителство”, кв. 25-а по регулационния план, имот с идентификатор 83510.675.78 по КК на гр. Шумен.

Със Заявление вх. № МТ-40-340/10.12.2020 г. /л. 42/ до Главния архитект на Община Шумен В. В. А., моли да му бъде разрешено да извърши ремонтни дейности на придобитите имоти.

На 08.09.2020 г. ответникът сменил патрона на пътната врата откъм улица ***, през която е единственият достъп, както до придобитата от него сграда, така и до площта на незастроената част от ПИ 83510.675.78, разпределен за ползване от ищцата, с пощ 61 кв. м., за което не я е уведомил.

По Жалба от М. Х. рег. № УРИ 12674/08.09.2020 г., по описа на РУ – Шумен, /л. 92/, за това, че на 05.09.2020 г. В. В. А. заедно с друг мъж, без да уведомят жалбоподателката, започнали да извършват ремонтни дейности по покрива на къща на адрес ***, е била образувана преписка, приключена със Справка от извършена проверка /л. 91/, с приложени материали по опис /л. 87 – 117/, изпратена на РП – Шумен, по която с Постановление вх. № 4161/09.12.2020 г. /л. 84/ е постановен отказ да се образува наказателно производство.

По Уведомление рег. № УРИ 12743/08.09.2020 г., по описа на РУ – Шумен, /л. 135/, към жалба рег. № УРИ 12674/08.09.2020 г., по описа на РУ – Шумен, от М. Х., за това, че на 08.09.2020 г. е установила входната врата към улицата на адрес *** да е заключена, е била образувана преписка, приключена със Справка от извършена проверка /л. 134/, с приложени материали по опис /л. 136 – 143/, изпратена на РП – Шумен, по която с Постановление вх. № 4293/08.10.2020 г. /л. 132/, е постановен отказ да се образува наказателно производство, потвърден след обжалване с Постановление вх. № 1757/22.10.2020 г. по описа на ОП – Шумен /л. 130/, потвърден след обжалване с Постановление рег. № 1769/16.11.2020 г. по описа на АП – Варна /л. 129/.

От приложените към преписката документи се установява, че на 21.09.2020 г. в сградата на РУ – Шумен, ответникът предал 1 бр. ключ за вратата на имот на ул. В. П. № 14Б, за което е съставена Разписка /л. 140/, който с Констативен протокол от 25.09.2020 г. /л. 19/ съставен от Б. Б. -

помощник нотариус при нотариус М. А., с район на действие - РС Шумен, е връчен на ищцата.

По Жалба от М. Х. рег. № УРИ 14095/05.10.2020 г., по описа на РУ – Шумен, /л. 123/, за това, че в двора на адрес *** от В. А. имало складирани боклуци и керемиди, е била образувана преписка, приключена със Справка от извършена проверка /л. 122/, с приложени материали по опис /л. 124 – 126/, изпратена на РП – Шумен, по която с Постановление вх. № 4666/04.11.2020 г. /л. 121/ е постановен отказ да се образува наказателно производство, потвърден след обжалване с Постановление вх. № 2079/07.01.2021 г., по описа на ОП – Шумен /л. 119/.

От Писмо /л. 395/ се установява, че по молба рег. № 94-00-2506/22.06.2022 г. на М. Х., от длъжностни лица по чл. 223, ал. 3 ЗУТ при Община - Шумен, е извършена проверка ремонта на сграда с идентификатори 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5, при която не са установени нарушения.

От писмо на РДНСК /л. 397/ се установява, че във връзка с молба от М. Х. вх. № Ш – 206-01-145/26.08.2022 г., е извършена проверка, като е предписано на Кмета на Община – Шумен, да предприеме действия по чл. 196, ал. 1 ЗУТ, спрямо сграда с идентификатори 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5.

Съгласно Експертно решение № 2012/07.11.2019 г. на ТЕЛК-София /л. 20/ ищцата е с водеща диагноза „Болест на митралната клапа“ и 80 % трайно намалена работоспособност за срок до 01.11.2022 г..

От гласните доказателства по делото, които се потвърждава и от приетите по делото и посочени по – горе, неоспорени по делото, жалби и материали от извършени проверки, съдът намира за установено, че в началото на месец септември 2020 г. ответникът заедно със свидетелите - Я. А. С. и К. Х. К., без да уведомят жалбоподателката, започнали да почистват и да извършват ремонтни дейности по покрива, както и ответникът поръчал на братовчед си изработка и смяна дограмата на сградата на ответника, при което строителни отпадъци били складирани в двора около къщата, след което били извозени с камион. Както започването на почистването и ремонтните дейности по къщата, така и складирането на строителни отпадъци силно възмутило ищцата и тя категорично се противопоставила като от терасата на своето жилище, което имало видимост към имота на ответника, еднозначно и недвусмислено заявила, в присъствието на свидетелите Я. А. С. К. Х. К., а също така по – късно и в разговор по телефон, на който била свидетел и съпругата на ответника – свидетелката Д. В.а А.а, че той няма право да прави нищо, тъй като неговият имот е върху земя, която е нейна

собственост и за всяко действие следва да иска нейното разрешение. Според показанията на свидетелката Н. С. М. ответникът само обещавал да се обаждат, когато влиза да прави ремонт, но не го правил. Според показанията на С. К. К., в началото на месец март 2020 г., в разговор по телефона, който чула на включен говорител, по въпроса относно намерението за ремонт, който ответникът искал да прави, на възражението от ищцата, че не е съгласна, ответникът отговорил, че е убеден, че ще направи ремонт въпреки всичко - бил уверен, че въпреки сигналите ще си направи ремонта и че М. си губи времето с това, което прави. Както свидетелката Н. М., така и С.а Р. и С. К., еднозначно твърдят, че противоречията с ответника, предизвиквали у ищцата възмущение и тревожност, а от бездействието и цялостното отношение на институциите към които се обръщала за съдействие се разтрепервала, задушавала, ядосвала, била афектирана и притеснена особено след смяната патрона на входната врата, което в съчетание със сърдечна операция, диабет и високо кръвно, водело до прилошаване и започвало да й тече кръв от носа.

В обяснения по реда на чл. 176 ГПК ищцата заявява, че не е виждала лист с формат А4, съдържащ надпис: „Здравейте мили съседи. Аз съм новият собственик, тел. 0898380388 – Венци“, приет и наличен на стр. 144 по делото, за който ответникът твърди, че е залепил на видно място непосредствено след купуване на имота през 2018 г.. Признава, че е разговаряла с ответника по телефона през март, август и последно на 05.09.2020 г., след като той я е потърсил, но твърди, че той никога не е идвал да я търси на нейния адрес.

Съгласно заключенията на допуснатите по делото първоначална и повторна експертизи, които съдят намира за обективни и обосновани, площта на незастроената част от ПИ 83510.675.78 по граници: изток-парцеларната граница, от запад-линията съединяваща североизточния ъгъл на новата сграда с идентификатори 83510.675.1. със старата паянтова сграда, 83510.675.3 в точката на 1.25 посока запад изток на сграда с идентификатор 83510.675.3, север-старата паянтова сграда с идентификатор 83510.675.3 и 83510.675.5 юг-сградите с идентификатори 83510.675.1, 83510.675.4 и ул. „В. П.“ е 61 кв. м. Тази площ е оградена от всички страни, като достъпът до нея е само от ул. „В. П.“. Средната, месечна, наемна, пазарна цена за процесната площ от 61 кв. м. за периода от 08.09.2020 г. до 25.09.2020 г., възлиза на 109.80 лв. Сграда с идентификатори 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5 са съществували към 1939 г. тъй като е установено, че при съставянето на НА № *** г. е представен от продавача НА № *** г. Прилежащата площ от ПИ с идентификатор 83510.675.78 за ползване на сграда с идентификатори 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5, по чл. 64 ЗС, по ЗУТ и по ЗДДС, според предназначението, е

ивица от 1,20 м. около сградата и стълбището от улицата до сградата, за онагледяване на която е представено скица (приложение № 1) на която е показана площта около сградите за ползване от собственика на сгради № 3 и № 5 - ивица от 1,20 м. (отразена с пунктир) с площ 18,68 кв. м. При положение, че се приеме ползването да става по съществуващата подпорната стена в западната част на сграда № 3 площта за ползване е 18,90 кв. м. Стълбището от улицата до сградата е годна за общо ползване.

Представени са и други неотнормирани към правния спор писмени доказателства.

Въз основа на събраните по делото доказателства, преценени по реда на чл. 235, ал. 2 вр. чл. 12 ГПК, като съобрази доводите на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, съдът намира за установено от правна страна следното:

Относно иска с правно основание чл. 59 ЗЗД и цена 100 лева.

В общата хипотеза на предявен иск с правно основание чл. 59 ЗЗД, в тежест на ищеца е да установи, в условията на пълно и главно доказване, основанието на претендираното вземане и неговия размер. Основанието на претендираното вземане са фактите довели до обогатяване на ответника за чужда сметка, липсата на правно основание за обогатяването, фактите довели до обедняването на ищцата, връзката между обедняването и съответно обогатяването, която не следва да бъде причинно - следствена. С разпоредбата на чл. 59 ЗЗД е предвидена възможността за ангажиране гражданската отговорност на онзи правен субект, който се е обогатил за сметка на другото, като бъде осъден да върне онова, с което се е обогатил, за да бъде възстановено имущественото равновесие между субектите, до размера на обедняването. Ползването на чужд недвижим имот, без правно основание за това и препятстването на собственика да го ползва съобразно неговата функционално предназначение в обема на правата, които има, от една страна сочи белезите на нарушеното право на собственост, а доколкото това фактическо положение препятства възможността собственика лично да ползва или отдава под наем /т. е. на правно основание/ имота, реализирайки имуществена облага, то правната квалификация на иска за сумите, претендирани като нереализирана полза, от която е лишен собственика, е чл. 59, ал. 1 ЗЗД т. е. общата хипотеза на неоснователното обогатяване. Предмет

на доказване при тази квалификация на иска е, че ищецът е собственик на имота, че ответникът ползва фактически имота без наличие на правно основание за това и размера на вредата, изчислена на база сумата, с която собственикът е обеднял, тъй като не е реализирал ползата от принадлежащото ми право на ползване на имота т. е. наемната цена на този функционален тип имоти – този смисъл е Р. № 704/18.01.2010 г., ГД № 2328/2008 г., II г. о., на ВКС. Следователно за присъждане на обезщетение за ползване без основание на чужд имот уважаването на иск се предполага от установяване, че ищецът е собственик на този имот, който се е ползвал от ответника без основание, при което е настъпило обогатяване на ответника съответно на обедняване на ищец, както и липса на друга правна възможност за защита на обеднелия ищец – арг. от разпоредбата на чл. 59, ал. 2 ЗЗД.

Страните не спорят, а и от доказателствата по делото еднозначно се установява, че ищцата, е собственик на 1/2 /една втора/ идеална част от ПИ, целия с площ 406 кв. м. и идентификатор 83510.675.78 по КК и КР на гр. Шумен, одобрени със Заповед № РД-18-52 от 25.11.2005 г. на Изпълнителния директор на АГКК, на адрес: гр. Шумен, ***, 14А /идентичен с парцел Х-4712 от кв. 257 по плана на гр. Шумен, който е идентичен с ПИ 4712 от кв. 257-А по плана на гр. Шумен/. Като наследник на Х. Н. Т. ищцата е придобила реалното ползване на източната част от това дворно място, по линията между североизточния ъгъл на двуетажна масивна жилищна сграда /сега с идентификатор 83510.675.78.1/ и южната част на сгради /сега с идентификатори 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5/. Площта на незастроена част от ПИ 83510.675.78, разпределен за реално ползване от ищцата, е 61 кв м., която е оградена от всички страни. Сградата с идентификатори 83510.675.78 и 383510.675.78.5, построена в ПИ, с идентификатор 83510.675.78, е придобита от ответника чрез продажба с НА № 194, том III, рег. № 8930, дело № 445/03.10.2018 г., като преди това е била собственост на Л. Е. С.. Достъпът до площта предоставена за ползване от ищцата е само от ул „В. П.” през пътната врата с № 14Б, през която е и единственият достъп до придобитата от ответника на 03.10.2018 г. сграда с идентификатори 83510.675.78 и 383510.675.78.5. За периода от 08.09.2020 г. до 21.09.2020 г. ответникът е възпрепятствял ищцата да ползва разпределените и 61 кв м. - незастроена част от ПИ 83510.675.78, като е сменил патрона на пътната врата, с което без основание е осъществил еднолично фактическо ползване на имота,

при което е настъпило обедняване на ищцата поради невъзможност да реализира евентуална наемна цена за конкретния период от време и съответно обогатяване на ответника.

По отношение последната предпоставка - липсата на друга правна възможност за защита на обеднелия ищец, каквото възражение е направено от процесуалния представител на ответника, съдът намира следното:

Съдебната практика по въпроса относно правната квалификация на иска за парично овъзмездяване на собственика, лишен за определен период от време от владението и ползването на собствената си вещ от друго лице, което без основание упражнява фактическа власт върху нея (владелец или държател), е константна и трайно установена. Тя еднозначно приема, че тези отношения се уреждат на плоскостта на неоснователното обогатяване, а не на плоскостта на деликтната отговорност. Това е така, защото тези отношения се характеризират именно с неоснователно разместване на имуществени блага от един патримониум в друг, при което поначало не е налице виновно увреждане на едно лице от друго лице. При тези отношения, от едни и същи факти, а именно - упражняването на фактическа власт и ползването без основание от страна на несобственика - ответник на собствената на ищеца процесна вещ, произтичат, както обедняването на ищеца, изразяващо се в лишаването му от възможността да ползва сам собствената си вещ или да я отдава под наем на друго през процесния период, така и обогатяването на ответника, изразяващо се в спестяването на разходи за наем за ползването на процесната вещ през процесния период от време. Именно в това се изразява общата хипотеза на института на неоснователното обогатяване по чл. 59, ал. 1 ЗЗД (в този смисъл и ППВС № 1/28.05.1979 г., т. 5). При тези отношения поначало не е налице непозволено увреждане (деликт) по смисъла на чл. 45 и сл. ЗЗД, тъй като поведението на ответника - несобственик, макар и поначало противоправно (накърняващо абсолютното вещно право на собственост на ищеца), в най-честия случай е безвиновно, а ищецът-собственик не търпи вреди, изразяващи се в пропуснати ползи (пропускане на бъдещо относително сигурно и реално увеличение на имуществото му), а за него е налице именно неоснователно обедняване (както вече беше посочено - лишаване от абстрактната възможност да ползва сам собствената си вещ или да я отдава под наем, която възможност той би имал, ако упражняваше правомощията си на владение и ползване от правото си на собственост) – в този смисъл е Р. №

677/05.11.2010 г., ГД № 1822/2009 г., III г. о., ВКС. Предвид изложеното възражението е неоснователно, поради което искът следва да бъде уважен като доказан по основание.

По отношение размера на иска:

Доколкото се касае за неоснователно ползване на чужд имот, е налице тъждество между размера на обедняването на ищцата и обогатяването на ответника, тъй като те биха могли да се съизмеряват със средния пазарен наем за тази площ, който съгласно приетото и неоспорено в тази част заключение по допуснатата по делото ССЧЕ през исковия период от 08.09.2020 г. до 25.09.2020 г. възлиза на 109.80 лв. поради което искът следва да бъде уважен в претендирания размер от 100 лева, ведно със законната лихва върху сумата, от датата на предявяване на иска до окончателно плащане.

Относно иска с правно основание чл. 45 ЗЗД и цена 2 000 лева.

Основателността на иск с правно основание чл. 45 ЗЗД е предпоставено от доказване, при условията на пълно и главно доказване, от ищцата наличието на противоправни деяния от вида на описаните, извършено от другата страна, в твърдения период от време; претърпените от ищите вреди и техния размер, както и причинната връзка между деянието на другата страна и вредата претърпяна от ищцата, като вината на ответника се предполага, тъй като е приложима законовата презумпцията, че вината се предполага до доказване на противното – арг. чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

Деянията на ответника описани в исковата молба и подлежащи на преценка, освен смяна патрона на дворната врата ограничил достъпа на ищцата за периода от 08.09.2020 г. до 25.09.2020 г. до ПИ с идентификатор 83510.675.78, са и: навлизане на ответника през лятото на 2020 г. в разпределената и за ползване източна реална част от процесния поземлен имот и складиране на строителни материали и боклуци от ремонта в тази част, както и разграждане /разкачване/ на поставени от нея вътрешни мрежи, ограничаващи площта за обработка и засаждане с трайни и нетрайни насаждения на разпределените ѝ за ползване части от дворното място.

По делото бе установено, че в началото на месец септември 2020 г. ответникът, без да уведоми жалбоподателката, заедно със свидетелите - Я. С. и К. К., извършили ремонтни дейности по покрива, както и смяна дограмата на асграда с идентификатори 83510.675.78.3 и 83510.675.78, при което

строителните отпадъци били складирани в двора - ПИ, с идентификатор 83510.675.78, за период поне до 05.10.2020 г., когато ищцата уведомила РУ – Шумен с жалба рег. № УРИ 14095/05.10.2020 г., след което били извозени с камион.

По отношение противоправността на тези деяния съдът намира следното:

По общо правило всяко действие или бездействие, с което се нарушава публичнопозитивната забрана да не се вреди другиму, е противоправно, стига да липсват основания, които да оправдават настъпване на вреда. В този смисъл отговорността за непозволено увреждане се носи при нарушение, както на конкретна правна норма, но не само, а и на общото правило да не се вреди другиму, тъй като извън правните норми стоят много дейности и отношения, които не подлежат на позитивно регламентиране и в този смисъл е възможно, разглежданото поведение да не нарушава конкретна правна норма, и въпреки това да се окаже деликтно. Следователно преценката доколко деянията на ответника в периода от началото на месец септември 2020 г. до 05.10.2020 г., са противоправни следва да се направи с оглед вещните права, които страните притежават и конкретно вещното право на ответника.

Както бе установено на 03.10.2018 г. Л. Е. С. продала на ответника жилищна сграда с идентификатори 83510.675.78.3 и пристройка – антре с идентификатор 83510.675.78.5, построени в ПИ, с идентификатор 83510.675.78. Придобиването на вещно право по силата на правна сделка е деривативно /производно/ основание, което предполага правоприемство между прехвърлителя и приобретателя. Това означава, че ако прехвърлителят не е бил, то и купувачът по сделката не би могъл да стане притежател на вещно право. В НА № *** г. не е посочено, че прехвърлителят продава на приобретателя заедно с правото на собственост върху сградите и вещно право на строеж върху тези сгради. От анализа съдържанието на този нотариален акт се установява, че при неговото издаване от праводателката Л. С., са били представени: НА за собственост на недвижим имот № *** г. и НА за поправка № *** г., както и Решение № *** г., по описа на ШРС, вписано в Службата по вписванията под акт *** г..

От приетото и неоспорено писмено доказателство - „Протоколно

определение от открито съдебно заседание, по ГД № 430/2016 г., по описа на РС Шумен” /л. 115 по делото/, се установява, че на 14.06.2016 г. е одобрена съдебна спогодба между Л. Е. С., като законен наследник на починалия Е. Й. С., бивш жител на гр. Шумен и ищцата в настоящото производство - М. Х. Н., с която е признато за установено между страните, че с НА за собственост на недвижим имот № *** г. и НА за поправка № *** г., на основание чл. 64 ЗС, в полза на Л. С., е учредено право на преминаване през поземлен имот с идентификатор № 83510.675.78, с което М. Н. се задължава да се съобразява, както и, че Л. С. няма право на ползване върху $\frac{1}{2}$ ид. ч. от недвижим имот - дворното място с площ 400 кв. м., съставляващо поземлен имот с идентификатор № 83510.675.78.

От съдържанието на Решение № 322/26.05.2017 г. /л. 98 по делото/, по ГД № 3069/2016 г., по описа на ШРС, образувано по субективно съединени искове предявени от ищцата - М. Х. Н., В. Т.а С. и С. К. Й., срещу Л. Е. С., постановено при признание на исковете, се установява, че е прието за установено, по отношение на ответницата, че ищите са собственици на 54,97 кв. м., прилежащ терен към съществуващи сгради и земя, с идентификатор № 83510.675.78 и обща площ 406 кв. м., като на основание чл. 537 ал. 2 ГПК, се отменя НА № *** г. и НА за поправка № *** г., в частта, с която е признато право на собственост на Л. С. върху 54,97 кв. м., съставляващи прилежащ терен към съществуващи сгради, находящ се в източната част на дворно място, с идентификатор №83510.675.78 и обща площ 406 кв. м.

От анализа на тези писмени доказателства настоящият състав на ШРС намира, че към момента на продажбата - 03.10.2018 г. праводателката на ответника Л. Е. С. не е притежавала и съответно не е била в състояние да прехвърли ограничено вещно право на строеж /суперфиция/ върху продадените от нея сгради с идентификатори 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5, построени в поземлен имот, с идентификатор 83510.675.78, което право, съгласно разпоредбата на чл. 64 ЗС да включва в пълен обем и правомощието да се ползва земята доколкото е необходимо за използване на постройките според тяхното предназначение. Налице е хипотеза, при която на купувачът /ответник в настоящото производство/, е придобил право на собственост върху сградата с идентификатори 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5, без право на строеж върху същата. Българското законодателство познава случай на разделно притежаване на земята и на построената върху нея сграда, без да е

налице учредено право на строеж. Това е случай, в който по силата на специална подзаконова разпоредба, без да е учредено право на строеж, което да се трансформира след грубия строеж в право на собственост, се придобива собственост върху постройка. Става въпрос за разпоредбата на чл. 120, ал. 4 ПП на ЗТСУ (отм.), при която временният градоустройствен статут на постройката позволява притежаването ѝ без право на строеж за нейното изграждане. Обикновено правото на собственост върху сградата се „ражда“ от правото на строеж. В хипотезата на чл. 120, ал. 4 ППЗТСУ (отм.), обаче, посоката на взаимно обуславяне е обратна: първо възниква право на собственост върху постройката и едва впоследствие става възможно и придобиването право на строеж. В сега действащата уредба на временните строежи по чл. 50 ЗУТ не се създава подобна възможност за притежаване право на строеж върху сграда без право на строеж, тъй като тя се прилага в полза на собствениците на имотите, а не на трети лица.

Следователно с НА № *** г. и НА за поправка № *** г., както и последвалата съдебна спогодба от 14.06.2016 г., в полза на праводателката на ответника Л. Е. С., е валидно учредено право на преминаване през имот с идентификатор № 83510.675.78 до сградата с идентификатори 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5, построена в този имот, което е изрично отразено и с което М. Н. се е задължила да се съобразява. В този смисъл при прехвърляне собствеността върху сградата с идентификатори 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5, от приобретателя е придобито и право на преминаване /сервитут/ през имот с идентификатор № 83510.675.78, а не както счита ответникът в настоящото производство - право на строеж по смисъла на чл. 64 ЗС /суперфиция/. Правото на собственика на един имот да преминава през съседния имот е познато като „поземлен сервитут“. Законово определение за понятието „поземлен сервитут“ се дава от разпоредбата на чл. 103, ал. 1 Закона за водите, съгласно която: „поземленият сервитут е тежестта, наложена върху един недвижим имот, наречен служещ имот, в полза на друг недвижим имот, наречен господстващ имот, който принадлежи на друг собственик“. В България правото да се преминава през чужд имот е било уредено като законен сервитут със ЗИСС/1904 г., отменен с действащия и днес ЗС/1951 г.. В действащия Закон за собствеността правото на преминаване през чужд имот, в това число и с разпоредбата на чл. 64 ЗС, не е уредено. До влизане в сила на ЗУТ - 31.03.2001 г., в тогава действащите

законали /ЗПИНМ от 01.03.1950 г до 31.05.1973 г. и ЗТСУ от 01.06.1973 до 30.03.2001 г./, право на преминаване през урегулирани парцели не е била предвидено, тъй като тези закони предвиждат за имотите в населените места отреждане на парцели с определен минимум площ и лице към улица, т. е. изисквания, които, ако са спазени, биха изключили нуждата да се преминава през чужд урегулиран имот, поради което такова право не е могло да се придобие нито чрез сделка, нито по давност. По изключение правото на преминаване е било уредено в разпоредбата на чл. 208 ПП на ЗТСУ (отм.), която предвижда, че само по административен ред (със Заповед на кмета на общината, респективно със Заповед на председателя на ИК на Общ. Р. съвет) може да се учредява временно право на преминаване през определен имот. В този смисъл през периода 1950 г. - 2001 г. българското законодателство не е познавало учредяване право на преминаване през чужд поземлен имот чрез правна сделка или придобиване на право на преминаване през недвижим имот в регулация по давност. Имало е много случаи, в които съседи са се договаряли да преминават през имота на някой от тях, за да се осигури достъп до улица, но това се е приемало като търпими действия, а не като правна сделка. Според съвременното българското законодателство правото на преминаване през чужд недвижим имот е регламентирано съобразно вида на имотите в два закона: през земеделски имоти - по ЗОСИ или през поземлени имоти - по ЗУТ. Право на преминаване през чужд поземлен имот по ЗУТ е регламентирано от разпоредбата на чл. 192, ал. 1 ЗУТ, съгласно която /след изменението с ДВ 65/2003 г./ „право на преминаване през чужд ПИ се учредява с писмен договор с нотариална заверка на подписите”. В този смисъл договорът следва да се сключи в установена форма за действителност - писмена с нотариална заверка на подписите, но би могло, както е в процесния случай, да е във формата на нотариален акт. Правото на преминаване дава на своя носител /лицето, в чиято полза е учреден, а при прехвърляне на господстващия имот и на приобретателя/ право да го упражнява по отношение на служещия имот, като фактически преминава по част от терена му за обслужване на господстващия имот и да иска от всички трети лица, вкл. собственика на служещия имот, да се въздържат от действия, които го пречат да упражнява това право. Други правомощия, освен фактически да преминава по част от терена, това ограничено вещно право не дава на своя носител. Не му дава и правомощията на суперфициарното право,

като: да разруши изградената постройка и на нейно място да изгради нова, съответстваща по площ и размер на отстъпено право на строеж или да ползва земята, доколкото това е необходимо за ползване на постройката, според нейното предназначение.

В процесния случай придобитото чрез правната сделка право на преминаване дава правомощие на ответника фактически да преминава по пътеката от входната врата с № 14А на поземлен имот с идентификатор 83510.675.78 до придобитите от него сграда с идентификатор 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5, но не му дава право да ползва прилежащата към тази сграда площ по чл. 64 ЗС, по ЗУТ и по ЗДДС, която съгласно приетото по делото заключение на вещите лица, е ивица от 1,20 м. около имота и стълбището от улицата до сградата, с площ 18,68 кв. м. или 18,90 кв. м., както и да извършва други дейности в служущия поземлен имот без съгласието на собственика, в това число и да складира строителни отпадъци. Последното действие силно възмутило ищцата и тя категорично се противопоставила, като еднозначно и недвусмислено заявила, в присъствието на свидетелите Я. С. и К. К., че ответникът няма право да прави нищо в нейния имот без нейното разрешение. Последвалото бездействие от страна на ответника принудило ищцата да подаде до полицията жалба рег. № УРИ 12674/08.09.2020 г., а един месец по късно и жалба рег. № УРИ 14095/05.10.2020 г., за това, че складираните боклуци и керемиди от ремонта все още не са извозени. В този смисъл деянието на ответника - складиране на строителни отпадъци от ремонта на сграда с идентификатор 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5, в разпределената за ползване от ищцата източна реална част от ПИ с идентификатор 83510.675.78, за периода от началото на месец септември 2020 г. до 05.10.2020 г., като излизащо извън предметния обхват на придобитото от него сервитутно право и като нарушаващо забраната по чл. 50 ЗС, съгласно която собственикът на недвижим имот не може да извършва такива действия в своя имот, с които се създават пречки за използването на съседния имот по-големи от обикновените, се явява противоправно.

Не така стои въпросът с квалифицираните в исковата молба като незаконосъобразни, предприетите от ответника действия по поддръжка на покрива и смяна дограмата на придобитата от него сграда с идентификатори 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5. Доколкото той като собственик е длъжен да поддържа технически сградата, така че да е безопасна – задължение

произтичащо от разпоредбата на чл. 195, ал. 1 ЗУТ, още повече, че носи имуществена отговорност за причинени вреди и пропуснати ползи от свои виновни действия или бездействия, в резултат на които е настъпила авария на строежа, довела до материални щети или увреждане на трети лица и имоти – арг. от чл. 195, ал. 7 ЗУТ, настоящият състав намира тези негови действия за правомерни, независимо, че не е искал предварително разрешение, тъй като предвид разпоредбата на чл. 51 ЗС, когато за извършване на работи в един недвижим имот е необходимо да се влезе в друг имот, собственикът на този имот е длъжен да даде достъп за това.

Настоящият състав намира за правомерно и действието на ответника по смяната на патрона на пътната врата откъм улица ***, въпреки че не е уведомил ищцата, тъй като през нея е единствения достъп до притежаваната от него сграда и негово право е да не допуска нерегламентиран достъп на външни лица до неговата собственост, а тази правомерност предполага допустимостта на иска с правно основание по чл. 59, ал. 1 ЗЗД.

Твърденията на ищцата за разграждане /разкачване/ от ответника на поставени от нея вътрешни мрежи, ограничаващи площта за обработка и засаждане с трайни и нетрайни насаждения на разпределените ѝ за ползване части от дворното място, не са подкрепени от доказателства по делото.

По отношение вредите причинени на ищцата и причинната връзка с противоправното деяние на ответника.

Вредата от деликт представлява промяна на имуществото, правата, телесната цялост и здраве, душевност и психическо състояние на пострадалия, която промяна може да се осъществи чрез смущение, накръняване или унищожаване на посочените човешки блага. В този смисъл вредите от деликт могат да бъдат, както имуществени, така и неимуществени, стига да са пряка и непосредствена последица от увреждането. Неимуществени вреди са болки и страдания, както и негативни психически преживявания, които търпи или ще търпи увредения. Ищцата индивидуализира претендираните вреди, като негативни психически преживявания твърдейки, че след конфликта с ответника се почувствала безсилна срещу пълното незачитане на собствеността и на личността ѝ. От доказателствата по делото се установява, че действително заради противоправното действие на ответника: складиране на строителни отпадъци

от ремонта на сграда с идентификатор 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5, в разпределената за ползване от ищцата източна реална част от ПИ с идентификатор 83510.675.78, за периода от началото на месец септември 2020 г. до 05.10.2020 г., ищцата била принудена да се обърне към: Полиция - жалба рег. № УРИ 14095/05.10.2020 г., по описа на РУ Шумен и последващите жалби срещу отказите на прокуратурите за образуване на наказателно производство; Община Шумен - молба рег. № 94-00-2506/22.06.2022 г.; РДНСК - молба вх. № Ш 206-01-145/26.08.2022 г. и нотариус М. А. - Констативен протокол от 25.09.2020 г., заведен с акт № *** г.. Следователно налице е установено поведение на ответника, от което са причинени вреди, изразяващи се в неудобства, провокирани от необходимостта да се обикалят институции, което неминуемо е съпроводено от напрежение, притеснение, негативни емоции, както и причинна връзка между тези вреди и това поведение, тъй като без последното нямаше да се налага преодоляването им – в този смисъл е Р. № 429/28.06.2010 г., ГД № 944/09 г., III г. о., на ВКС. Неминуемо неприятните изживявания са се отразили негативно на емоционалното състояние на ответницата, а тя е имала сърдечно-съдово заболяване, за което било противопоказно нервнопсихично напрежение /Експертно решение № 2012/07.11.2019 г. на ТЕЛК-София/, което обаче не е в причинно – следствена връзка с противоправното поведение на ответника. В този смисъл по делото не е доказано болестното състояние като част от претендираните от ищцата неимуществени вреди да са настъпили в резултат на поведението на ответника.

Преценявайки, съобразно критерия за справедливост, обстоятелството, че неудобствата, провокирани от необходимостта да се обикалят институции, са предизвикали у ищцата преживявания на унижение, напрежение, притеснение, негативни емоции, но за непродължителен времеви период и не са довели до друго заболяване, настоящият състав на ШРС приема, като размер на обезщетението на неимуществени вреди, търсени от ищцата, доколкото те изобщо подлежат на парична оценка, следва да се определи сумата от 500 лева. Размерът, както и целта на обезщетението за неимуществените вреди е не да поправят същите, а да се възстанови усещането за справедливост на пострадалото лице. Парите са сурогат, заместител на отрицателните, неприятните емоции, които то е било принудено да преживее. Предвид изложеното искът следва да бъде уважен до

този размер и отхвърлен до пълно предявения размер от 2000 лева, като неоснователен.

Относно основателността на приетия за съвместно разглеждане насрещен осъдителен иск, с правно основание чл. 45 ЗЗД и цена 2 000 лева.

Деянията описани в насрещната исковата молба и подлежащи на преценка, са подадените от ответницата по насрещния иск жалби, по които многократно се налагало ищецът по насрещния иск да дава обяснения в полицията във връзка с извършвани от него ремонтни дейности.

По отношение противоправността на тези деяния съдът намира следното:

Страните имат трайно влошени междусъседски отношения. Твърдението на ищеца по насрещния иск, че с добри намерения при придобиване на сграда с идентификатор 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5, разлепил лист с формат А4, съдържащ надпис: „Здравейте мили съседи. Аз съм новия собственик, тел. 0898380388 – Венци“, с което отправил призив до ответницата по насрещния иск за да изгради добри междусъседски отношения, не бе доказано да е узнато от последната. Относно твърдението на ответницата по насрещния иск, че ищецът по този иск никога не е идвал да я търси на нейния адрес, не бе проведено насрещно доказване. От една страна опитите на ответницата по насрещния иск да предотврати, без намеса на държавните органи, неправомерното действие: складиране на строителни отпадъци от ремонта на сграда с идентификатор 83510.675.78.3 и 83510.675.78.5, в разпределената за ползване от нея източна реална част от ПИ с идентификатор 83510.675.78, е последвано от бездействие на ищеца по насрещния иск продължило през периода от началото на месец септември 2020 г. до 05.10.2020 г.. От друга страна конституционно право на всички граждани е да подават жалби, предложения и петиции до държавните органи, както и да търсят защита, когато са нарушени или застрашени техни права или законни интереси. Законодателят не е изключил правото на обезщетение за вреди, причинени от неоснователна или недобросъвестно потърсена защита на субективни материални права чрез изпълнително, исково и обезпечително производство, т. е. при злоупотреба с процесуални права – арг. чл. 3 ГПК. Превратното упражненение на субективните права е укоримо с оглед общественния интерес, но правните последици са отказ от защитата им, като в

зависимост от естеството на действията, чрез които злоупотребата на правото се извършва, увреденият може да иска съответно и обезщетение, и преустановяване на увреждащата злоупотреба. Когато обаче процесуалното право се упражнява с убеждението, че то съществува, е налице добросъвестност. В този смисъл няма злоупотреба с право тогава, когато страната подава молба със съзнанието, че защитава съществуващо свое субективно право. Без значение е дали предприетата защита е адекватна, дали в действителност съществува или не твърдяното субективно право, дали евентуално нейната грешка при преценка на правото е извинителна или неизвинителна. Предвид изложеното следва, че деянията описани в насрещната исковата молба са правомерни, поради което искът следва да бъде отхвърлен, като неоснователен.

Относно разноските.

За изготвяне на допълнителна съдебно-техническа експертиза са внесени депозити в общ размер на 300 лв., които съгласно представени справки -декларации по чл. 23, ал. 2 и чл. 24, ал. 2 от Наредба № 2/2015 г. за вписването, квалификация и възнагражденията на вещите лица, следва да бъдат платени като възнаграждение на вещото лице Г., за което да се издаде разходен касов ордер за сумата от 300 лв.

Двете страни претендират разноски в производството. Ищцата претендира разноски, но не представя списък по чл. 80 ГПК, като по делото са налични доказателства за реализирани такива в общ размер 630 лева /л. 27, л. 76, л. 75, л. 359, л. 433/, от които: 50 лева – ДТ по иска с правно основание чл. 59 ЗЗД; 80 лева – ДТ по иска с правно основание чл. 45 ЗЗД и 500 лева – депозити за експертизи по иска с правно основание чл. 59 ЗЗД. Ответникът претендира разноски в общ размер 1368 лв., съгласно списък по чл. 80 /л. 453/, не оспорен от ищцата в съдебно заседание, но в писмената защита се твърди, че сумата от 300 лв. – депозит за вещо лице, описана в списъка за разноски на ответника е внесена от нея, което съдът намира за основателно. В този смисъл разноските на ответника следва да са в общ размер 1068 лева, от които: 80 лева - ДТ по насрещен иск; 888 лева – адвокатско възнаграждение /444 лева за защита по исковата молба и 444 лева за защита по насрещната искова молба/ и 100 лева – депозит за вещо лице по иска с правно основание чл. 59 ЗЗД. Предвид, че защита по исковата молба е по два иска, а

адвокатското възнаграждение от 444 лева не е разделено, съдът намира, че по всеки един е платено по 222 лева. При този изход на спора, предвид основателността на иска по чл. 59 ЗЗД, частичната основателност на първоначалния иск по чл. 45 ЗЗД и неоснователността на насрещния иск по чл. 45 ЗЗД, в тежест на ответника следва да бъде възложена сумата 570 лева, съобразно уважената част от исковите претенции, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, а в тежест на ищцата следва да бъде възложена сумата 166.50 лева, съобразно отхвърлената част от исковите претенции, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

Осъжда В. В. А., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ул. *** /вътрешната сграда/ да плати на М. Х. Н., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ул. „В. П.“ № 14А, ет. 2, сумата от 100,00 (сто) лева - обезщетение за лишаване от ползването на част от недвижим имот, с площ 61 кв. м, находящ се в гр. Шумен, ул. ***, в периода от 08.09.2020 г. до 25.09.2020 г., ведно със законната лихва върху сумата от предявяване на иска до окончателно плащане, на основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД.

Осъжда В. В. А., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ул. *** /вътрешната сграда/ да плати на М. Х. Н., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ул. „В. П.“ № 14А, ет. 2, сумата 500.00 (петстотин) лева – обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие неправомерно поведение на ответника, изразяващи се в преживени от ищцата неудобства, провокирани от необходимостта да обикаля институции и съпроводени от напрежение, притеснение и негативни емоции, на основание чл. 45 ЗЗД, като отхвърля искът за сумата над 500 лева до пълно предявения размер от 2000 лева, като неоснователен.

Отхвърля предявения от В. В. А., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ул. *** /вътрешната сграда/ срещу М. Х. Н., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ул. „В. П.“ № 14А, ет. 2, насрещен осъдителен иск, с правно основание чл. 45 ЗЗД и цена 2 000 лева - обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в преживените от ищеца по насрещния иск емоционален стрес, притеснения и унижения породени от действията на

ответницата по насрещния иск, като неоснователен.

Осъжда В. В. А., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ул. *** /вътрешната сграда/ да плати на М. Х. Н., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ул. „В. П.“, № 14А, ет. 2, сумата 570.00 (петстотин и седемдесет) лева - разноски, съразмерно уважената част от исковете, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

Осъжда М. Х. Н., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ул. „В. П.“, № 14А, ет. 2, да плати на В. В. А., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ул. *** /вътрешната сграда/ сумата 166.50 (сто шестдесен и шест лева и петдесет стотинки) лева - разноски, съразмерно отхвърлената част от исковете, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК.

Препис от настоящото решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

Решението подлежи на обжалване от страните пред Шуменски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на съобщение, на основание чл. 259, ал. 1 ГПК.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____